

ת"פ 19714/06/14 - תביעות צפת נגד אורי אור קמארי

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 19714-06-14 תביעות צפת נ' קמארי
תיק חיצוני: 4-5560-2014 -
בפני כבוד השופט מורן מרגלית
המאשימה תביעות צפת
נגד אורי אור קמארי
הנאשם

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטולו של כתב האישום נשוא תיק זה וזאת, מן הטעם כי לנאשם עומדת 'הגנה מן הצדק' וכן, בגין אי סבירות שיקול דעתה של המאשימה לעניין הגשתו ולעניין החלטתה שלא לבטלו תוך אפשרות לעריכת הסדר מותנה.

רקע כללי:

כנגד הנאשם הוגש ביום 11.6.14 כתב אישום במסגרתו יוחסה לו עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

במרכזו של כתב האישום ניצב אירוע אשר התרחש ביום 26.1.14 בסמוך לשעה 16:00 ואשר במהלכו שוחח הנאשם בטלפון עם מר אסף דוד (להלן: "**המתלונן**") שהינו סוכן מכירות של ספק אשר מספק סחורה לעסק אשר בבעלות הנאשם.

במהלך שיחה זו, ועל רקע סכסוך עסקי בינו לבין המתלונן, איים הנאשם על המתלונן באומרו לו את הדברים הבאים:

"אתה מביא אותי למצב, תאמין לי אני אבוא אליכם, אני אהפוך לכם את החיים וגם לך וגם ליורם, תגיד לו את זה ממני, אם הוא רוצה להתנהג איתי בצורה הזאת, אני אזיין לכם את הצורה, אתה חושב שתסתובב ככה במדינת ישראל ככה חופשי, תגיד יא בן זונה אני אזיין לך את הצורה, יא חתיכת מניאק מסריח, אני אחתוך לך את הראש לארבע יא חתיכת בן זונה מסריח יא חתיכת מניאק, יא חתיכת בן זונה אתה תזכור את המילים שאני אמרתי לך יא חתיכת בן זונה יא חתיכת מניאק, אני אראה לך מה זה להאכיל חרא, אתה לא יודע מה זה שאני מאכיל מישהו חרא".

טענות המבקש:

בפתח הבקשה, הפנה הסנגור לנתוני משטרת ישראל ביחס לכמות התיקים אשר עניינם עבירת איומים ואשר נסגרו

מחוסר עניין לציבור.

לטענתו, מנתונים אלה עולה כי רק ב- 7% מתיקי האיומים אשר נפתחים מוגשים כתבי אישום, ואילו השאר נסגרים בעילה של חוסר עניין לציבור.

על רקע נתונים אלה, ביקש הסנגור להורות על ביטולו של כתב האישום וזאת, בגין כל אחד מן הטעמים הבאים:

1. הטעם הראשון הינו, כי לאור הנתונים הנזכרים לעיל עומדת לנאשם 'הגנה מן הצדק' בהתאם להוראות סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") וזאת, משנקטה המאשימה אכיפה מפלה כלפי הנאשם בעצם הגשת כתב האישום.

כן צוין בהקשר זה, כי לא הותוותה מדיניות על ידי הגורמים המתאימים לעניין העמדה לדין ביחס לעבירה זו. לדבריו, במצב דברים זה הנטל להוכיח כי אין המדובר באכיפה בררנית מוטל על כתפי המאשימה.

2. הטעם השני מושתת על דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ולפיה, שיקול דעתה של המאשימה בהגשת כתב האישום נשוא תיק זה נגוע באי סבירות.

בהקשר זה טען הסנגור, כי במקרה דנן לא איזנה המאשימה כראוי בין האינטרסים הציבוריים לפרטיים, פעלה באופן שרירותי ושלא על בסיס קריטריונים גלויים ושוויוניים המגולמים בהנחיות מנהליות פנימיות השקופות לציבור.

3. לחילופין, הצביע הסנגור על טעם נוסף שעניינו בהחלטתה של המאשימה שלא להגיע להסדר מותנה עם הנאשם בטרם הגשת כתב האישום. במסגרת טעם זה, אף עתר הסנגור להורות על ביטולה של החלטת היועמ"ש לפיה, כל עוד לא יוחלט אחרת, התביעות של המשטרה אינן רשאיות לערוך הסדרים מותנים.

לטענת הסנגור, בהתאם להוראות סעיף 66 לחסד"פ היה מקום לנקוט בדרך חלופית וזאת, על ידי סגירת התיק בהסדר מותנה.

בהקשר זה ציין הסנגור כי המאשימה לא נעתרה לבקשתו לעניין זה בטענה כי אין העבירה המיוחסת לנאשם מנויה על העבירות הנזכרות בהוראות סעיפים 67א עד 67 יב לחסד"פ.

עוד טען הסנגור, כי עמדתה זו של התביעה יכולה הייתה להסתמך על הנחיית היועמ"ש ממנה עולה כי לתביעה המשטרתית לא ניתנה הסמכות לערוך הסדרים מותנים ולפיכך, יש להורות על ביטול חלק זה בהחלטת היועמ"ש.

לאור כל האמור לעיל, עתר הסנגור להורות על ביטולו של כתב האישום ולחילופין, להורות על ביטול החלק הרלוונטי בהנחיית היועמ"ש ולהורות על החלת הסדר מותנה.

בתשובתו לתגובת המשיבה ביקש הסנגור לדחות את טענות המשיבה. בקצירת האומר ייאמר, כי לטענת הסנגור חרף הנחייה ברורה של היועמ"ש לא נקבעה מדיניות הגשת כתבי אישום בעבירה כמו זו המיוחסת לנאשם.

כן נטען בהקשר זה, כי די בנתונים הסטטיסטיים אשר הוגשו כדי להעביר את נטל ההוכחה לעניין אי קיומה של אכיפה בררנית אל המשיבה. עוד ציין הסנגור, כי המשיבה לא טענה כי העבירה בוצעה בנסיבות מחמירות.

לעניין הטענה החלופית אשר הועלתה על ידו ולפיה, נפל פגם בשיקול דעתה של המאשימה שלא לעשות הסדר מותנה עם הנאשם נטען, כי לאור הודעת היועמ"ש לכנסת מחודש יוני 2015 כי הוראות התיקון יחולו גם על התביעה המשטרית היה מצופה כי המשיבה תסכים להמתין לתיקון ההנחיה הצפויה להתרחש בתוך זמן קצר.

בכל אופן, כך לטענת המבקש, הודעתה של המשיבה לפיה לנוכח תוכן האיומים לא היה מקום לעריכת הסכם מותנה נתונה לביקורת שיפוטית.

הסנגור הפנה לפסק דין אשר ניתן לאחרונה במסגרתו בוטלו שני כתבי אישום לאור העובדה כי המאשימה לא שקלה לערוך הסדר מותנה במסגרתם.

טענות המשיבה:

בפתח תגובתה ציינה ב"כ המאשימה כי התביעה, ככל רשות מנהלית אחרת נהנית מחזקת תקינות המעשה המנהלי.

חזקה זו, כך נטען, מקבלת משנה תוקף עת המדובר ברשויות התביעה אשר סמכותן להורות על העמדה לדין הינה גבוהה ולא בנקל יתערבו בתי המשפט בהחלטותיה לעניין זה ובכל אופן, בתיק זה פעלה המאשימה בהתאם להנחיות הכלליות הנוגעות להעמדתם לדין של עבריינים.

ב"כ המאשימה הבהירה, כי ביחס לרוב העבירות לא קיימות הנחיות ספציפיות לעניין אופן הפעלת שיקול הדעת בעת העמדה לדין ומשכך, אין מקום להסיק כי נפל פגם בהחלטה להעמיד לדין את הנאשם.

על רקע האמור לעיל, נטען כי אין מקום לקבל את טענת הסנגור לפיה על המאשימה מוטל הנטל להוכיח כי במקרה דנן לא נקטה היא באכיפה בררנית.

עוד טענה המאשימה, כי ההסתמכות על נתונים סטטיסטיים מבלי להוכיח קיומה של אכיפה בררנית אין די בה כדי להביא לקבלת הטענה.

לעניין הטעם השני עליו הצביע הסנגור בבקשתו נטען, כי תיקון 66 נועד לחול הן על עבירות אשר מצויות בסמכות הפרקליטות והן על אלה אשר מצויות בסמכות לשכת התביעות המשטרית.

אולם, לאור העובדה כי יישום החוק כרוך בעלות תקציבית ומצריך זמן היערכות ארוך מהצפוי קבע היועמ"ש מכוח הוראות סעיף 67 י' לחסד"פ כי בשלב הראשון לא יחולו הוראות החוק על עבירות המצויות בסמכות התביעה המשטרית.

במצב דברים זה, הרי שהמאשימה מנועה בשלב זה מהחלת החוק על העבירות אשר מצויות בסמכותה.

עוד טענה ב"כ המאשימה לעניין זה, כי אף אם הוראות תיקון 66 לחוק היו חלות עליה הרי, שלאור נסיבות ביצוע העבירה וחומרת האיומים אשר השמיע הנאשם הרי שלא היה מקום להציע לו לסגור את התיק בעילה של הסדר מותנה.

לאור כל האמור לעיל טענה ב"כ המאשימה, כי ההחלטה שלא לעשות שימוש בסמכות אשר נקבעה במסגרת תיקון 66 לחוק הינה סבירה, נכונה ומתבקשת ובכל אופן, מקומה להתברר בפני בג"ץ ולא במסגרת הליך זה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה על כל רבדיה לדחייה וזאת, מן הטעמים אשר יפורטו להלן.

כאמור, הטעם הראשון עליו מושתתת הבקשה הינה כי יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת קיומה של 'הגנה מן הצדק' בשל אכיפה ברחיקת מצד המשיבה.

בטרם אפנה לדון בטענות הצדדים לעניין זה, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נקלטה במשפט הפלילי הישראלי במסגרת ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' (2) 353.

במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, הורחבה גבולותיה של דוקטרינה זו (להלן: "**עניין בורוביץ**"):

"...ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך

קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחוס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות,

אלא למשל לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות..." (שם, בעמ' 807).

כן יצוין, כי במסגרת עניין בורוביץ (שם, עמ' 808-807) נקבע מבחן בן שלושה שלבים לבחינת החלתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק על מקרה ספציפי כדלקמן:

א'- בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים אשר נפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם וזאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם.

ב'- בשלב השני על בית המשפט האם יש בהמשך ניהול ההליך הפלילי, חרף הפגמים שנפלו בו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

ג'- במידה ובית המשפט שוכנע כי אכן, המשך ניהולו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות אזי, עליו לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מאשר על ידי ביטולו של כתב האישום.

במהלך שנת 2007, עוגנה דוקטרינה זו במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

אחד המקרים בהם מתעוררת פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, הינו קיומה של "אכיפה בררנית" מצד רשויות האכיפה.

על מהותה של האכיפה הבררנית, עמד כבוד השופט ע' פוגלמן במסגרת ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (להלן: "עניין פרץ")** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בררנית (selective enforcement). אכיפה בררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מופעים: הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום... כך או כך, המשותף לשני פניה של הטענה הוא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם. בלשונו של השופט י' זמיר: "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 305, 289 (1999) (להלן: **עניין זקין))..."** (שם, פסקה 23 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

לעניין זה, ראה גם דבריה של כבוד השופטת א' חיות במסגרת ע"פ 37/07 **פרג נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **"עניין פרג"**):

"...הנה כי כן, הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים שהועמדו לדין לאלה שלא הועמדו לדין..." (שם, בפסקה 6 לחוות דעתה של כבוד השופטת חיות).

במסגרת ע"פ 3215/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **"עניין פלוני"**), עמד בית המשפט על שלבי הוכחת טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית:

"...משכך, לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות,

התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין (ראו עניין זקין, בעמוד 307)..." (שם, עמ' 16-17).

זה המקום להעיר, כי במסגרת עניין פרץ דלעיל, ציין כבוד השופט פוגלמן כי לשיטתו יש מקום להרחיב את המקרים בהם ניתן יהיה לקבוע כי התבצעה אכיפה בררנית:

"...לכך מבקש אני להוסיף כי במקרים מתאימים ניתן יהיה לבסס בגדרה של הדוקטרינה האמורה טענה לפגיעה בשוויון, גם בלא שתידרש בהכרח הוכחה בדבר שיקול זר, הפליה מכוונת וזדונית או חוסר תום לב מצד הרשות (השוו: ע"פ 70095/08 (מחוזי ת"א) מדינת ישראל נ' אור, [פורסם בנבו] פסקה 12 (7.9.2009)..." (שם, בפסקה 23).

בהקשר זה, העיר כבוד הנשיא (בדימוס) א' גרוניס בעניין פרץ כי לאור העובדה שתוצאת קבלת טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית הינה ביטול כתב האישום, אזי, נדרשת התייחסות זהירה במיוחד מצד בית המשפט כאשר מועלית בפניו טענה זו (שם, בפסקה 3 לפסק דינו).

עוד ציין כבוד הנשיא בדימוס גרוניס, כי ספק בעיניו אם די בהוכחת מקרה דומה אחד בו לא הוגש כתב אישום כדי לבסס טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית:

"... כאמור, אחת הטענות שרשאי הנאשם להציג הינה זו של אכיפה בררנית. מסופקני אם ראוי לקבוע כי די במקרה זהה אחד ויחיד בו פעלו הרשויות המינהליות בעבר בדרך שונה ולא הגישו כתב אישום, כדי להוביל בהכרח לביטולו של כתב אישום במקרה דומה אחר. נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו..." (שם, בפסקה 4 לחוות דעתו של כבוד הנשיא).

כפי שפורט לעיל, הסנגור ביקש להשתית בראש ובראשונה טענתו לעניין זה על נתונים סטטיסטיים המפורטים במסגרת סעיף 5 לבקשתו.

מעיון בנתונים אלה עולה, כי בין השנים 2010 ועד למחצית הראשונה של שנת 2015 נפתחו **131,887** תיקים שעניינם ביצוע עבירת אימים.

מתוך כמות זו, **76,968** תיקים נסגרו בעילה של חוסר עניין לציבור וב- **10,117** תיקים הוגשו כתבי אישום.

יצוין, כי מתוך נתונים סטטיסטיים אלה לא ברור כיצד הסתיים הטיפול ב- **44,802** התיקים הנותרים.

משאלו הם פני הדברים, הרי שטענת הסנגור לפיה הוגשו כתבי אישום רק ב- **7%** מתוך כלל התיקים איננה מדויקת כלל עמוד 6

ועיקר.

מן הנתונים עולה כי מתוך **87,085** תיקים אשר הטיפול בהם הסתיים, הוגשו כתבי אישום ב- **10,117** תיקים דהיינו, **11.6%**.

בכל אופן, אף אם היה בידי לקבל את טענת הסנגור לעניין היקף התיקים אשר הסתיים בהגשת כתב אישום, לא היה בכך כדי לבסס קיומה של אכיפה בררנית.

המדובר בהיקף תיקים לא מבוטל, אשר במסגרתם הוגשו כתבי אישום בגין עבירות הזהות לזו אשר בגינה הוגש כתב האישום דנן כנגד הנאשם.

זאת ועוד, בניגוד למשתמע מטיעוני ההגנה אין המדובר בעבירה נדירה אלא, עסקינן בעבירה אשר נידונה בתכיפות גבוהה בתיקים שונים המתנהלים בבתי המשפט ומשכך, הרי שאין די בהצבעה על הנתונים הנזכרים לעיל כדי להביא לקבלת טענת ההגנה לעניין זה.

מלבד האמור לעיל, הרי שמעיון מעמיק בטיעוני ההגנה עולה כי לא עלה בידה להצביע על קיומו של מניע פסול מצד המאשימה בו הייתה נגועה ההחלטה להעמידו לדין.

בהקשר זה אעיר, כי לא מצאתי שיש בעובדה שלא הותוותה מדיניות לעניין הגשת כתבי אישום בגין עבירה זו כשלעצמה, לעלות כדי מניע פסול, שרירות או למצער התנהגות רשלנית של התביעה כנזכר בפסיקה. לעניין זה מצאתי לקבל את טענת המאשימה לפיה לא ביחס לכל אחת מן העבירות המנויות בספר החוקים התוותה מדיניות וברי, כי אין בכך כדי לפגוע בחזקת תקינות המעשה המנהלי ממנו היא נהנית.

אכן, כפי שצוין לעיל במסגרת עניין פרץ הנזכר לעיל נקבע כי יתכנו מקרים בהם ניתן יהיה לבסס פגיעה בשוויון אף מבלי להצביע על מניע פסול ואולם, כך סבורני, אין בכך כדי להשליך על המקרה דנן שכן, לא שוכנעתי כי קיימת פגיעה בשוויון בין הנאשם לבין נאשמים אחרים בעבירה דומה.

משאלו הם פני הדברים, הרי שבלאו הכי נשמט הבסיס מתחת לטענות ההגנה לעניין היפוך נטל ההוכחה.

מכל הטעמים עליהם עמדתי לעיל, מצאתי לדחות את הטעם הראשון עליו ביסס הסנגור את בקשתו.

כמו כן, מצאתי לדחות את טענת ההגנה השנייה ולפיה החלת דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים על המקרה דנן, מביאה לכלל מסקנה כי שיקול דעתה של המאשימה להעמיד את הנאשם לדין במקרה דנן הינה בלתי סבירה.

אקדים ואומר, כי בקשת ההגנה להתערב בשיקול דעתה של המאשימה אשר כזכור, נהנית מחזקת התקינות, הינה מרחיקה לכת בעיניי ואין לה על מה שתסמוך במקרה דנן.

מעיון בפסיקה אליה הפנה הסנגור עולה, כי בכל אופן אף אם עסקינן בטענה אשר מחוץ לטענת ההגנה מן הצדק הרי, שעדיין על ההגנה להצביע על פגם אשר נפל בהתנהלות המאשימה.

במקרה דנן, מלבד הטענה אשר נדחתה כאמור לעניין היעדר הנחיות פנימיות בקשר להעמדה בדין בעבירות האיומים וכן, לאור העובדה כי לא מצאתי שיש בנתונים הסטטיסטיים הנזכרים בסעיף 5 לבקשה כדי ללמד על קיומה של אכיפה

בררנית, הרי שלא עלה בידי ההגנה להצביע על פגם כלשהו אשר יכול להצדיק צעד חריג של התערבות בשיקול דעתה של התביעה המסור לה על פי דין.

משכך, כאמור, אף דין טענה זו לדחייה.

כן מצאתי לדחות את טענתו החלופית של הסנגור לפיה בהתאם להוראות סעיף 66 לחסד"פ היה מקום לנקוט בדרך חלופית וזאת, על ידי סגירת התיק בהסדר מותנה.

מבירור טענתו של הסנגור לעניין זה עולה, כי מושתתת היא על שני נדבכים שונים.

הראשון, עניינו בתקיפת חוקיות החלטת היועמ"ש לפיה בשלב זה אין להחיל את הוראות החוק על עבירות המצויות בסמכות התביעה המשטרתית ואילו הנדבך השני, הינו חיוב המאשימה לקבוע במקרה דנן כי יש מקום לסיים את התיק בהסדר מותנה.

כבר בתחילה יצוין, כי במצב הדברים כיום, הנובע מהנחייתו של היועמ"ש, הנאשם דנן אינו מופלה לרעה ביחס לנאשמים אחרים להם מיוחסת אותה עבירה ולא נשקלת האפשרות לסיים את ההליך כנגדם בהסדר מותנה.

משכך, הרי שלא מצאתי כי יש בסיס לטענת אפליה כנגד הנאשם בהקשר זה.

יתרה מכך, מעיון בטיעוני המאשימה עולה כי אף בהיעדר הנחיית היועמ"ש הנזכרת לעיל, לא היה מקום לנקוט בדרך של סיום התיק בהסדר מותנה וזאת, כך לשיטתה, לאור חומרת העבירה ונסיבות ביצועה.

למעלה מן הצורך יצוין, כי לא מצאתי שיש מקום במסגרת הליך זה לבחון את חוקיות החלטת היועמ"ש ובכל אופן, לאור עמדת המאשימה דלעיל, לא מצאתי כי יהיה בכך כדי לשנות את התוצאה אליה הגעתי כאמור.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כאמור לדחות את הבקשה על כל רבדיה.

המזכירות תעביר תוכן החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשע"ו, 08 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.